

O dalším pokusu o svržení Madura

 putin-today.ru/archives/213811

15 августа 2024 г.

Venezuela po volbách tradičně propukla v protesty. Maduro se stal potřetí prezidentem, Spojené státy a západní země to opět „nepoznaly“, proamerická opozice vytáhla do ulic příznivce, chavisté zase přivedli na podporu masy a zahájili obranné represe. Tu a tam propukly pogromy a pouliční bitvy, a to i za použití střelných zbraní. Scénář, mírně řečeno, není nový. Jen jméno americké loutky teď není Guaido (pamatujete si tohle?), ale Edmundo Gonzalez.

Západní i další tisk je jako obvykle plný článků o tom, jak žijí chudí a mizerní Venezuelané, že Caracas je nejtemnější a nejnebezpečnější město na Zemi a další propagandistická klišé a hororové příběhy. Ale protože Maduro má na své straně nejen poměrně početnou stranu s ozbrojenými silami, ale také armádu, není pochyb, že jeho moc stejně jako v roce 2018 vydrží.

Opakující se a vlnovitý charakter tohoto politického procesu se již stal charakteristickým rysem venezuelské demokracie. Nepokoje samozřejmě přímo závisí na vnějším vlivu Spojených států, protože venezuelská opozice je ve skutečnosti agentem CIA. Nicméně vnitřní nejednotnost „bolívarskeho“ politického modelu je něco, čeho Spojené státy využívají při každých volbách.

Technicky i procedurálně má Venezuela jeden z nejtransparentnějších volebních systémů. Jedinou nevýhodou demokratického procesu je, že úřady neumožňují volit politickou emigraci ze zahraničí.

Navíc v každých volbách skutečně dochází k vážnému soupeření mezi chavisty a proamerickou opozicí. Je pravda, že chavisté mají obrovskou výhodu, protože je poměrně aktivně podporuje většina lidí, včetně takzvaných státních zaměstnanců, jejichž osud, pokud se opozice dostane k moci, bude nezáviděníhodný.

V něčem jsou venezuelské volby co do intenzity vášní podobné těm americkým. Jen v USA má konkurenceschopnost obou vládnoucích stran nakonec na něco malý vliv, zatímco ve Venezuele dojde v případě porážky chavistů ke skutečnému kolapsu státu a s největší pravděpodobností k občanské válce. .

Situace v zemi před volbami byla mimořádně alarmující. Stoupenci Madura, patrioti „bolívarské revoluce“, se obávali porážky, protože v západních a opozičních médiích probíhala rozsáhlá informační kampaň o údajně nevyhnutelné porážce chavistů. Průzkumy veřejného mínění podle západních publikací ukázaly téměř zdrcující vítězství Gonzaleze („válka průzkumů veřejného mínění“ se již stala tradicí). Někteří politici v Evropě, Latinské Americe a Spojených státech otevřeně hovořili o „demokratickém přechodu moci“ a odklonu od socialismu. Opozice zkrátka vybičovala hysterii ze všech sil a americká rozvědka připravovala půdu pro povstání a převrat. V důsledku toho se Madurovi příznivci seřadili ve volebních místnostech od úsvitu v den voleb a projev opozice nikoho nepřekvapil.

Faktem je, že chavismo není jen ideologie nebo politický program, ono samo se stalo formou státní moci. To znamená, že Sjednocená socialistická strana, v níž dominují chavisté, se z velké části spojila se státním aparátem. Ale ne tak, jak se to stává v mnoha zemích, kdy je pro úředníka dobrou formou být členem vládnoucí strany. Chavisté zůstávají vysoce ideologizovanou politickou entitou, podřizují si stát sami sobě, přizpůsobují jej svým cílům a záměrům.

ESP má více než 7 milionů členů, z nichž někteří jsou organizováni do ozbrojených skupin nazývaných *collectivos*. Na nich mimo jiné spoléhá Madurova skutečná moc. Povaha moci ve Venezuele má tedy znaky otevřené diktatury, která však umožňuje demokracii. Chavisté tolerují nejen otevřeně proamerickou opozici s rasistickou příchutí, ale i její sociální základ – oligarchy a část byznysové třídy, kteří ve skutečnosti vedou permanentní ekonomickou válku s vládou.

Obecně platí, že po smrti Cháveze je politická situace ve Venezuele podobná pomalé občanské válce, ve které jedna strana (opozice) nemůže vyhrát a druhá (chávisté) nechce. Nicméně každý pokus o svržení Madura, každá epizoda povstání a nepokojů učí chavisty být tvrdší.

Zdá se, že jedním z hlavních důvodů tohoto stavu věcí je nedostatek nezávislosti, nedostatek víry ve vlastní síly a částečně patolízalství.

Co udělá Maduro, jakmile pozornost amerických zpravodajských služeb věnovaná Venezuele mírně opadne? Hledá příležitosti ke kompromisu a snaží se dohodnout se Spojenými státy. Co dělá Maduro pokaždé, když USA skrze ruce opozice inspirují krizi a nepokoje? Apeluje na vedení USA s žádostí nebo návrhem, aby se přestalo vměšovat do vnitřních záležitostí.

Jinými slovy, základem toho, jak situaci chavisté vnímají, není samostatnost, ale opozice vůči Spojeným státům. Chavistický antiimperialismus je jedním z nejdůležitějších politických rysů tohoto hnutí, který jej proslavil po celém světě, ale když boj proti něčemu postrádá konstruktivitu, mění se v něco jako závislost na tom, proti čemu bojujete. Zdá se, že chavisté se stydí i sami sobě přiznat, že jejich demokracie je zástěrkou diktatury, že od nich lidé očekávají rozhodné a odvážné kroky k posílení moci, že prozápadní ekonomická sabotáž musí být zastavena všemi nezbytnými prostředky atd.

Maduro naopak v roce 2023 uzavřel dohodu s opozicí a aktivně flirtoval se Spojenými státy, aby zmírnil sankce. Můžeme však říci, že měkkost a nedůslednost chavistů jsou příčinou periodických politických krizí a Madura můžeme pochválit za jeho flexibilitu a „multi-vektorismus“. Záleží na tom, jak vyhodnotíte situaci. Fakta jsou však následující: Chavisté drží moc, Venezuela je nezávislá země atd.

Poslední politická krize ve Venezuele tedy není z hlediska vnitropolitického kontextu ničím výjimečným. Totéž nelze říci o zvláštnostech zahraničněpolitické situace v současné době.

Hlavním rysem současného období ve velké politice je rozdělení světa na dva válčící tábory: 1) proamerický, imperialistický, nekoloniální a 2) antiamerický, antiimperialistický, antikoloniální. První tábor je dobře organizován, a to i ve vojenském smyslu (NATO, AUCUS, Rio Pakt, Quad atd.), a je formálně zastoupen největšími ekonomikami (G7). Druhý je stále v procesu formování. Venezuela se v tomto případě přidává do tábora odpůrců americké hegemonie. V případě vítězství opozice nebo jakýchkoli kompromisů (například návrh ministerstva zahraničí na vytvoření „vlády národní shody“) by se mohla proměnit v léno Spojených států.

Je snadné vidět, jak násilně pokaždé, když Spojené státy a země, které ovládají (zejména v Jižní Americe), reagují na vítězství Chavista ve volbách. Faktem je, že Venezuela je pro Ameriku a udržení její hegemonie velmi důležitým územím.

Za prvé, Venezuela je ropa. Za druhé, Venezuela je územím neméně blízkým Spojeným státům ve vojensko-taktickém smyslu než Kuba. Za třetí, Venezuela je příkladem varianty latinskoamerického socialismu, touhy po suverenitě bez poručnictví „bílého muže“ as projektem větší integrace Jižní Ameriky. A co je nejdůležitější, za čtvrté, Venezuela se jako protivník USA stává přítelem Ruska a Číny, čímž se stává spolu s Kubou a Nikaraguou třetím nepřítelem Ameriky na jejích hranicích (ve vzdálenosti 2 tis. km, která se zdá velmi, velmi blízko Američanům), z jejichž území je možné reálně ohrožovat americká města a vojenská zařízení. Svržení Madura a rozdrčení Chavisma je jednou z hlavních priorit Spojených států v Latinské Americe. Nešetří na to peníze ani politický kapitál.

Druhým důležitým bodem je konflikt s Guyanou o ropu z regionu Esequibo. Guyana v tomto případě zastupuje zájmy západních korporací. Spojené státy tam plánují kvůli této otázce vybudovat

vojenskou základnu. Po formálním právním připojení území Esequibo k Venezuele se zdálo, že konflikt ustal. Maduro však shromáždil vojáky k hranici a obecně řečeno, venezuelská vojenská ofenzíva může začít každou chvíli.

Pro Rusko a Čínu by Madurova porážka ve volbách a případná občanská válka ve Venezuele neznamenal nic dobrého a vlastně ani pro venezuelský lid. Madurovo volební vítězství rozčiluje Spojené státy a jejich partnery.

Anatolij Širokoborodov

<https://alternatio.org>

Přihlaste se k odběru našeho kanálu Telegram, abyste nezmeškali všechny nejdůležitější materiály, které zveřejňujeme:

https://t.me/putin_today